

LJULJAČKE

Mjesto radnje: ugao Gospodar Jovanove i Kralja Petra, Beograd

Distorzirane ljuljačke. Sjedalice im nakrivljene, jedna bliže podu, kutom viri u dubinu prostora. Druga se nalazi više, tek neznatno ukosila se prema fasadi. Očevidno je zašto Mondrijan nije usvojio dijagonalne linije.

Pod ljuljačkama golubovi dolaze na kruh, naše potkoljenice dirigenti njihovih krila dok ih tjeramo uvis.

Navraća djevojčica, zbunjuju je iščašene ljuljačke. Nesigurno ide od jedne do druge, pa se vraća, pa malo promatra svaku zasebno. U nekom trenutku primijeti golubove pa počne trčati ukруг za njihovim bijegom. Potom se ponovno vrati ljuljačkama, izabere onu višu. Glasovi majke i bake u daljini bezuspješno je dozivaju.

Djevojčica ljulja ljuljačku. Vraća zanos slomljenima.

STEPENICA

mjesto radnje: Ulica Vuka Karadžića i kafe „Antikvarnica“, Beograd

U sredini ulice visoka kćerka i tanka starica. Pokušavaju ući u kafe „Antikvarnicu“. Pro-laze lagani ljudi, opuštenih vilica, vuku ih psi. Starica osjeća, između prostora kafića i ulice nalazi se granica. Tek neznatno povišena stepenica koju gospodin masne kose što je ušao s pudlicom nije ni primijetio. Starica čuti prijelaz iz vanjskog u unutrašnji prostor, pedalj po pedalj gležnjem grebe hrapavi zrak. Napušta ulicu razgranatog drveća, popločanu hladnim pločama.

Pred očima sad zlatne tapete odjekuju ogledalima, konobarica pomiče stolove od punog drveta. Kćer i majka sjedaju za maleni stol, leđima okrenute ulici postoje u tišini. Iza njih, dva po dva, prolazi glasna bulumenta školaraca.

Nakon što su ispile kavu, polagano ustaju. Stepenica, ovaj put u suprotnom pravcu. Starica neko vrijeme stoji, kao na pijedestalu. Kćer joj pomaže da prebaci nogu. Kad ostarimo, preko stvari ne prelazimo. Starica vidi tijelom.

Stopalo se polako pomiče prema dolje, tijelo prelazi u prostor ulice što gospodin masne kose nije doživio dok je izlazio. Kao ni njegova pudlica.

Poželim reći jednoj plesačici – tek u starosti istinski ćeš plesati.

SAMOUBOJSTVO

mjesto radnje: Kalemegdan, Beograd

Pas stoji na rubu zidina. Pokušava počiniti samoubojstvo. Laje. Na odsjaje na rijeci. Na bljeskove karoserija automobila na mostu.

Šape mu izvezle rubove tvrđave. Dahće. Vamo-tamo. Gore-dolje. Iznemogao. Traži svoj nokaut.

DOSTOJANSTVENOST

Mjesto radnje: Studentski trg 21, Beograd

Prolaznici su dostojanstveni pod nedjeljnim zimskim suncem. Svatko je vrat i glavu malo podigao uvis. Pažljivo koračaju kroz rupe sunca u sjenama drveća, kao da ih je strah da će svjetlost nestati ako potpeticom ne dotaknu obasjano tlo. Sa smiješkom na licu koji izbija kroz sunčane naočale na tren stanu, opuste obraze suncu. Misli se kreću u harmoniji sa brzinom zraka svjetlosti. Gradom se rasplinjuje kolektivna svijest o suncu. Prešutni dogovor. Perači prozora lašte stakla u pozadini kako bi iskristalizirali živžikanje vrabaca. Stariji gospodin dobaci im u prolazu: „Zato će kiša večeras, vidjet ćete, zbog vas dvojice.“ Ode, lišen saznanja da je jedan od dvojice u stvari žensko.

ČIZME

Mjesto radnje: Višnjiceva ulica /Kneza Miloša

Silazim ulicom, odjednom osjetim noge mi teške, odbijaju se o pločnik.

Po prvi put čvrsta i postojana, sklona povratku kao da sam lopta, pa stoga i stup. Oslo-ni se o mene, dok stupam, ja svet sam stup.

Devedesetih si djevojčica. Živiš u srži grada, na križanjima bučnih avenija i bulevara. Tvoje igralište je Ulica kneza Miloša. Tvoja penjalica zgrada Skupštine, po njoj penješ se rukama demonstranata na putu u školu. Tvoja majka probija se kroz ljepljivu masu, slijediš njenu ruku.

Nakon škole s prijateljima sjedaš na asfalt i čekaš sumrak u Kneza Miloša. Kako svjetlost zalazi, ulica svijetlima izlazi. Migolji se smogom lampicama i farovima, crvenim, žutim, zelenim žaruljama; nalikujući nedalekoj ulici koja šarenim glavama demonstranata curi unedogled. „Beograd je svet“, slovi transparent.

Neki mladić svake večeri spušta se skejtbordom niz Kneza Miloša. Energično dotiče tlo donovima, tijelo mu izloženo farovima, crvenim svjetlima semafora. Svi uzvikuju, kakav

ludak, a ti ga voliš promatrati kako nestaje u dubinu, ostavljajući rasvjetne stupove za sobom. Svakog narednog dana uvidiš da je to varka. Mladić nikamo nije otišao i kotačići kreću ponovno, divlje, organski kroz metalne kotače automobila. Brižno očekuješ sumrak kad se napokon neće pojaviti, a tebe će zapljusnuti ulica, očišćena od mirisa znoja i krvi. Čizme vojnika spremiće u ormare, a ti, po prvi put sveta i uvjerljiva, stupajući, odjekivat ćeš gradom kao crkvena zvona.

RAVNICA

Mjesto radnje: stan, Zagreb

Stojim u kuhinji i gledam kroz prozor. Pogled mi traži planinu. Da bih vidjela oblenu, posljednju u nizu, kraj svega. Iza nje više nema.

Poda mnom polako se prostiru krošnje i ravni krovovi zgrada, stići ću do planine sada, netom što nisam.

Na iznenađenje vidim da planine danas nema. Tek bijelo, lobotomizirano nebo. Ništa drugo nije nestalo osim gore. Pokušavam vidjeti, no ne vidim. Ona možda postoji negdje jedino kroz znoj. Danas se ravnica penje u nebo.